

«La llengua àrab té un registre ampli per referir-se a l'experiència amorosa. Hi ha una cinquantena de paraules per dir amor». Ho explica l'islamòleg Halil Bàrcena, traductor, cal·ligrafista i re-creador de *Dîwân* (Fragmenta, 2010), un recull de 130 poemes del místic sufí Hal·làg (858-922). Com no, m'assabente de la publicació d'aquest llibre via [Šarq-ul-Andalus](#), blog del poeta de Ràfol de Salem, [Salvador Jàfer](#). Tantes maneres de dir amor són, com a mínim, tantes altres d'escriure versos: paraula poesia, paraula música i paraula cal·ligrafia. Paraula ànima. La traducció avui de poesia, en àrab, i del segle X, és un prodigi impagable. De fet, Bàrcena, que també té un [blog](#), ens explica en un [vídeo](#) els reptes d'aquesta recreació en català de la poesia d'aquest predicador, viatger, savi, màrtir i, sobretot, poeta de la unió mística i l'amor diví. Personalment, m'han captivat -en part per la seua [modernitat](#)- els versos següents, extrets del [PDF](#) editorial.

Digues, ¿què he fet jo perquè el botxí em maltracti així,
si estimo fins i tot les pedres més humils?
¿Per què em passa tot això, ipobre de mi!,
si he viscut fidel a la veritat de la veritat dels rectes?
i Respon amb justesa a un cor ple d'angoixa
que combat dintre teu la tristor!
I cerqueu, tots vosaltres, d'unir-vos amb ell
travessant l'exili de l'exili dels segles;
i mireu la promesa per la qual
ell mateix ens ha omplert de mercès.
El vostre exemple, oh senyors meus,
és més esplèndid i sublim que cap altre.
Oh tu, que satisfàs tota súplica,
¿que no veus l'amor que proclamo?
Donar-ne testimoni ha estat per a mi una exigència;
i s'han ja aclarit les meves veritats.
Cap a tu em vas cridar,
i prest em vaig presentar sense el meu jo.
Per vosaltres vaig venir, després, cap a vosaltres,
i esdevinguéreu el meu país.
¿Fins quan aquest meu «jo» subsistirà,

esclau com és posseït per la por?